

med, at man udvikler deres Dygtighed. Maa jeg nævne, at ikke blot i Landboforeningerne — man kalder jo somme Tider Landboforeningerne det store Landbrugs Repræsentation —, men ogsaa i Husmandsforeningerne, som er det lille Landbrugs Repræsentation, ser man, at man, som Aarene gaar, tager stærkere og stærkere Sigte paa at dygtiggøre de unge og gøre dem interesserede i deres Arbejde. Man tager alle med uden Undtagelse, man indbyder fra de smaa, de mellemstore og de store Gaarde de unge, som har Lyst til at være med, disse Foreninger og Institutioner stiller Lærere til Raadighed for dem, man afholder Kursus, man lader afholde Bedømmelser af Husdyr, man gør Markudflugter, hvor man ser paa Markafgrøder, Plantesygdomme og alt saadant noget, og de fleste Arbejdsgivere paa Landet er ingenlunde uvillige til at give deres unge Medhjælpere fri en enkelt Eftermiddag, ogsaa en Sønneeftermiddag, naar det ikke er indenfor den travleste Tid, fordi de erfarer, at de unge derved bliver mere interesserede, faar Tankerne sat i Bevægelse, bliver bedre Arbejdere og mere fornøjelige at have med at gøre. Jeg vil gøre den højtærede Socialminister opmærksom paa, at indenfor Landbruget er der et Arbejde i Gang for at gøre de unge, vore Medhjælpere, interesserede og et Arbejde, der desuden gaar ud paa at ægge hinanden til større Dygtiggørelse, saaledes at den Slægt, der skal løse af, kan gøre det med Ære. Vi er i det hele taget ude i Landbruget meget inde paa at vende Kravene indad; det er vi for øvrigt ogsaa i vore Andels- og Produktionsforeninger. Vi vender Kravene indad og søger at gøre hinanden saa dygtige som muligt, for at det kan gaa godt. Nu synes jeg ærligt talt, at dette Lovforslag i langt større Grad tager Sigte paa at vende Kravene udad, og det er aldrig af det gode. Jeg vil oven i Købet sige, at det er Synd at byde de unge Mennesker det, at de skal glemme at arbejde paa sig selv, paa deres egen Dygtiggørelse og i Stedet kræve noget for deres Organisationer. Man vil let skabe et Modsætningsforhold, som vil gøre Skade, thi det er vore egne vordende Afløsere, vi har at gøre med derude.

Jeg tror altsaa, at Lovforslaget, gennemført, som det er forelagt, omfattende Landbruget, vil gøre mere Skade end Gavn. Alligevel er jeg ikke saa overdrevent bedrøvet. Jeg ved ikke, hvordan jeg har talt her, men jeg gør vist ikke Indtryk af, at være nogen nervøs eller angst Mand. Jeg tror nemlig ikke, at der kommer noget som

helst ud af det hele. Jeg tager for saa vidt med Sindsro paa Sagen. Der er et og andet, der tyder paa, at det ikke bliver gennemført. For det første den sene Behandling, Lovforslaget faar, og dernæst det, at det er fremsat længe efter, at man begyndte at forhandle om det paa sine Steder, nemlig for 4 Aar siden. Desuden er der noget, der tyder paa, at man oprindeligt ikke har tænkt sig at tage Landbruget med. Jeg skal saaledes nævne, at i § 1, 4de Stykke, staar der anført, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Erhvervsvirksomhed kan anses for at henhøre til Industri eller Landbrug, afgøres efter Forhandling med Ministeren for Industri, Handel og Søfart og med Landbrugsministeren, men Socialministeren har i sidste Instans Afgørelsen. Dette kunde tyde paa, at i Lovforslagets første Udarbejdelse var Landbruget holdt udenfor. Hvorfor skulde det ellers overvejes, om en Bedrift hører til det ene eller det andet? Jeg ved ikke, hvorfor Socialministeren har taget Landbruget med. Jeg anser ham for at være en saa kyndig og forstaaende Mand, at han meget godt ved, at der ikke indenfor Landbruget er Brug for det. Det er maaske ud fra en vis Trang til at bringe Lighed til Stede. Ligheden er jo noget, Socialdemokratiet tilstræber, og det er der ikke noget at sige til, for Friheden og Broderskabet er det smaat nok med; derfor maa man vel slaa sig saa meget des mere paa Ligheden. Det kan ogsaa tænkes — og det er jeg mere tilbøjelig til at tro —, at man har udvidet Lovforslaget til at omfatte Landbruget for saa at have noget at slaa af paa. Det er jo ganske givet, at dette Lovforslag ikke kan blive gennemført. Det er der ikke politisk Jordbund for. Der skal slaas af, og saa kunde det tænkes, at man her vilde slaa af for derved at bevirke, at man maaske fra en vis anden Side kunde se lidt mere velvilligt paa Lovforslaget, det kunde være en Slags Lokkemad for de politiske Hjælpere, som skal hjælpe til, hvis det skal lykkes at faa noget heraf ført igennem. Jeg kan, som sagt, ikke tro paa, at det er fuldt Alvor, at man vil lægge sig i Selen for at gennemføre et Lovforslag, der omfatter ogsaa Landbruget, hvor der er saa ringe Grund til at have Bedriftsraad. Det er jo absolut ikke nødvendigt at følge samme Linie og samme Fremgangsmaade som i et eller andet fremmed Land.

Det er sagt, at dette er et Lovforslag, der er af russisk Karakter, men det skulde da vel ikke være nødvendigt at gaa